

[Poul Schlüter.]

Den ville heller ikke bevare for os muligheden for, at vi kunne sikre nedsættelser i den statslige udskrivningsprocent ved at gøre besparelsesarbejdet færdigt, inden i realiteten den statslige udskrivning blev lagt fast.

Det var jo lige ved, at også udskrivningsprocenten skulle have været jasket igennem i disse dage, men her fik altså statsministeren ikke helt sin vilje. Hele sommeren igennem har det været klart for alle, at meningen var, at udskrivningsprocenten først skulle gennemføres i oktober. Det var der fornuft i. På det formandsmøde, som fandt sted i forrige uge for at fastlægge arbejdet i disse dage, var det ganske tydeligt, at vi ikke nu skulle arbejde videre med udskrivningsprocenten.

Ikke desto mindre modtog 21 mands udvalget mandag eftermiddag besked om, at det var regeringens agt at føre lovforslaget om udskrivningsprocenten igennem i dag, torsdag. Tirsdag, dagen efter, kl. 10 fandt et nyt formandsmøde sted hos statsministeren, og jeg tør nok sige, at oppositionens repræsentanter ved den lejlighed protesterede kraftigt imod, at udskrivningsprocenten skulle gøres færdig nu.

Vi fremhævede især to ting: for det første at det ville være et aftalebrud, et klart aftalebrud, for det andet at det ville være saglig urimeligt at føre udskrivningen af de statslige indkomstskatter igennem efter kun 1½ dags udvalgsforhandling.

Mødet sluttede, som alle ved, med, at statsministeren redegjorde for sit synspunkt, som gik imod vore tanker; han mente at have et flertal bag sig i folketingsalen, og det var regeringens agt at føre udskrivningsprocenten igennem.

Vi kunne ikke påvirke statsministeren, men jeg har forstået, at efter dette formandsmøde har besindige folk i socialdemokratiet talt statsministeren til fornuft og anstændighed, og det vil jeg gerne takke oprigtigt for. Jeg ved ikke, om dette er sket før eller efter det socialdemokratiske gruppemøde, men det var godt, det skete. Dermed har disse anonyme besindige socialdemokrater gjort både folketinget og socialdemokratiet en stor tjeneste.

Jeg er derfor glad for, at jeg kan give hr. Orla Møller ganske ret, når han har udtalt

til dagspressen, at som det gik, så blev der ikke sat en plet på socialdemokratiets ære. Man kan jo have et standpunkt, til man tager et nyt, det bestemmer ingen andre, det er næsten en privat sag. Men man kan ikke have en aftale med nogen, til man skaffer sig en ny med andre. Det tror jeg statsministeren må have lært af disse begebenheder.

Formelt er sagen altså i orden, men reelt er den det naturligvis ikke. Formelt vedtages udskrivningsprocenten ikke i dag, men reelt er den jo fastlagt bindende i forgårs. Tirsdag eftermiddag kl. 15 troede vi i udvalget, at vi endnu havde 6 timer indtil fristen for afgivelse af betænkning til at se på de mange, mange saglige spørgsmål omkring udskrivningsprocenten og dens højde. Men så kom statsministeren i samråd, og så meddelte han, at der ville være et flertal for at skrive og låse fast i betænkningen, at under alle omstændigheder skulle udskrivningsprocenten i oktober fastsættes til 91. Jeg tror, dette vil gå over i historien som det indtil videre smarteste, statsministeren har præsteret. Formelt vedtager vi ikke udskrivningsprocenten, men reelt har S og SF aftalt den bindende.

Vi har konstateret i de døgn, som er gået siden førstebehandlingen af regeringens afgiftsbuket, at SF jo nu har kronede dage. Hr. Ømann må undskylde mig dette udtryk, men det dækker så godt. Det var jo tydeligt for os, at SF lagde vægt på 3 ting især omkring afgiftslovforslagene. For det første at der ikke blev så store stigninger i benzinafgiften og vægtafgiften. For det andet at der blev fastlagt en højere afgift ved overdragelse af fast ejendom end den ene procent, som fremgik af det oprindelige lovforslag. For det tredje at udskrivningsprocenten blev låst fast til 91. På disse tre væsentlige områder må jeg jo indrømme at SF har fået sin vilje.

Vi kan kun se dette som indledningen til en epoke, hvor SF får dominans, og vi må frygte, at dette vil blive styrket efter den 2. oktober, hvis folkeafstemningen måtte give et nej til EF.

Jeg skal ikke skjule, at vi ser det som en katastrofe, at regeringen lader sig dirigere så stærkt af SF, og vi kan forestille os, hvordan det ville kunne blive, hvis SF vandt slaget den 2. oktober, hvad vi da også vil